

[Indenrigsministeren.]

økonomisk god anvendelse kan yde, og som en fornøftig mand derfor er villig til at betale i stedet for en købesum én gang for alle. Dette indebærer, at handelsværdien nærmer sig nul, og det rejser en række praktiske og teoretiske problemer. Hvordan skal vi, når vi er nået frem til den fulde grundskyld, ansætte de afgiftspligtige værdier? Indebærer forslaget en stillingtagen til, om de nuværende ejere skal have erstatning? I sin tid opgav man tanken om at gennemføre den fulde grundskyld og gik i stedet over til at gennemføre grundstigningsskyld. Den tanke er jo også nu opgivet. Grundstigningsskylden er bortfaldet. Dette afsnit rejser altså en lang række problemer, som kræver en stillingtagen.

Det tredje punkt går ud på, at „indtil ejerskifte kan der ikke af nogen ejendom opkræves mere i grundskyld end det største beløb, der er opkrævet i ejendomsskatter i alt i noget af skatteårene 1964-65—1966-67“. Over for dette rejser jeg spørgsmålet: vil dette betyde, at de nye ejere får ejendommene til relativt lave priser? Forudsætningen må i hvert fald være, at køberne tror på, at denne ordning fremover kan fastholdes. Hvilken garanti har vi derfor? Der er altså også her problemer, som kræver en nøje overvejelse.

Punkt 4 går ud på, at forhøjelser af ejendomsskatterne ud over beløbet i 1966-67 ikke må overvælttes på lejerne. Jeg forstår tankegangen bag det, men er det rimeligt, og kan det, når det kommer til stykket, praktiseres?

Det femte punkt går ud på, at „provenuet af grundskylden skal tilfalde kommunerne. For de kommuners vedkommende, der indgår i amtskommunerne, fordeles provenuet mellem sognekommuner og amtskommuner efter regler, der sikrer, at påligningen af personlig indkomstskat i den enkelte sognekommune holdes inden for rimelige grænser“. Jeg forstår også tankegangen bag dette, men jeg rejser det spørgsmål: er det overhovedet realistisk? Der er jo så stor forskel på omfanget af den service, den enkelte kommune yder sine borgere, og der er så stor forskel på det grundlag, sognekommunen virker på, at dette ikke lader sig gennemføre. Så tilføjer man forsigtigt

— og naturligvis rimeligt, hvis der skal være mening i det —

„Om fornødent kan udvalget inddrage dels udgiftsfordelingen mellem stat, amter og kommuner, dels spørgsmålet om indførelse af direkte indkomstskat til amterne i sine overvejelser“.

Disse meget store problemer behandles jo i øjeblikket dels i byrdefordelingsudvalget, som er et rent embedsmandsudvalg, dels i kommunallovskommissionen, og jeg tror, vi skal afvente udtalelser fra disse udvalg og kommissioner, før vi tager stilling til det rejste spørgsmål.

Jeg erkender, at der i dette forslag til beslutning er rejst en række problemer, som det vil være rimeligt at se på, og jeg ville derfor være meget stærkt indstillet på, at forslaget til beslutning henvises til et folketingsudvalg, hvor vi nærmere kan drøfte de rejste problemer.

Det andet forslag til folketingsbeslutning, forslaget om foranstaltninger til støtte for kommunernes planlægning og til modvirkning af grundspekulationen, giver mig anledning til følgende bemærkninger:

Når man under punkt 1 foreslår

„at give det offentlige forkøbsret til fast ejendom i mindst samme omfang som angivet af de jordlovsforslag, som folketetinget vedtog i 1963“,

så må jeg sige — og det ved forslagsstillerne — at mit parti principielt er enig i problemet om forkøbsretten, og de jordlovsforslag, der henvises til, indeholdt jo i to forslag meget vidtgående bestemmelser om forkøbsret. Der var dels en kommunal forkøbsret til jord i fremtidige byområder, hvor det drejede sig om ejendomme på mere end 6.000 m² i godkendt byudviklingsområde inden for områdets inder- eller mellemzone og med indenrigsministeriets samtykke ejendomme over 10.000 m², beliggende i godkendt byplan- eller dispositionsplanområde, dels var der tale om én statsforkøbsret, indføjjet i statshusmandsloven, en statslig forkøbsret til ejendomme på mindst 10.000 m² med et lovbestemt formål. Begge disse bestemmelser var særdeles vidtgående. Nu siger man i forslaget her: „i mindst samme omfang“. Jeg gentager: principielt er mit parti tilhænger af såvel en kommunal som en statslig forkøbs-